

Ποι-Πουρί

Ιστορίες για... σινεμά

Ευχαριστώ για τις διορθώσεις των κειμένων και τις συμβουλές τους:
Έλια Ιατρού, Αντωνία Ζούμπα, Αντωνία, Στέλιο Πολυδώρου, Ματίλντα.

© Copyright Σαλώμη Σακελλαρίου, Αθήνα 2007

- Σχεδιασμός εξωφύλλων: Στέλιος Πολυδώρου
- Φωτογραφία εξωφύλλου: Θεοδοσία Τσατσάνη
- Σχεδιασμός ιστοσελίδας: Σπύρος Αλιφραγκής, Σωτήρης Πετρόπουλος
www.istoriesgiacinema.gr
- Παραγωγή: Μ. Ρωμανός Ε.Π.Ε.

*Στα παιδιά μου,
Σπύρο και Μαίλντα*

Το συνέδριο της ντομάτας

(Το κόκκινο συνέδριο του ΚΑΝ-ΚΑΝ)

Στο ξενοδοχείο Intercontinental θα διεξαχθεί το «συνέδριο της ντομάτας». Στην είσοδο υπάρχουν στήλες – όπως ανθοστήλες – με ντοματιές. Στην αίθουσα συνδιασκέψεων, πάνω στο τραπέζι της επιτροπής και στα υπόλοιπα τραπέζια είναι αραδιασμένα μπουκέτα με γυαλισμένες ντομάτες, όλες «μπουκιά και συχώριο», και κολονάτα ποιτήρια με φρέσκο χυμό ντομάτας. Στο πάτωμα είναι στρωμένα βελούδινα πορφυρά χαλιά κι από το ταβάνι κρέμονται κορδέλες σε όλες τις αποχρώσεις του κόκκινου.

Στις 7 το απόγευμα ακριβώς, προσέρχονται οι προσκεκλημένες ντυμένες στα ερυθρά. Κόκκινα φορέματα, κόκκινες γόβες, κόκκινα καλτσόν, κόκκινα καπέλα, κόκκινες τσάντες. Όχι δεν είναι το συνέδριο του ΚΚΕ, είναι το κόκκινο συνέδριο, είναι το συνέδριο της ντομάτας. Η συνεδρίαση αρχίζει στις 7.30.

Θέμα 1^ο: Η ονομασία του συνεδρίου. Τρεις είναι οι προτάσεις: ή κόκκινο ή πορφυρό ή ερυθρό.

Θέμα 2^ο: Αν θα πρέπει να γυαλίζονται οι ντομάτες σε κάθε συνεδρία.

Θέμα 3^ο: Η μετονομασία του χορευτικού «καν-καν» σε «ερυθρό καν-καν» και η προώθηση αυτού στην υπόλοιπη Ευρώπη.

Θέμα 4^ο: Η εκλογή προεδρείου.

Θέμα 5^ο: Η έκδοση περιοδικού.

Θέμα 6^ο: Να ορισθεί συγκεκριμένη ημερομηνία της συνδιάσκεψης.

Θέμα 7^ο: Αν στο συνέδριο θα είναι υποχρεωτικό το κόκκινο ένδυμα.

Πίνοντας το χυμό ντομάτας, οι σύνεδροι ανταλλάσσουν γνώμες και σκέψεις, για να παρθούν καίριες αποφάσεις. Ενώ στην αρχή όλοι συμφωνούν για ορισμένες διαδικασίες και υπάρχει ταύτιση απόψεων, τελικά διαφωνούν για τις συνταγές της ντομάτας και παρ' ολίγο να πλακωθούν σε ντοματομπουέλα! Ευτυχώς την ταραχώδη κατάσταση σώζει η μουσική. Όταν ακούγεται το τραγούδι, σταματούν οι όποιες διαφορές απόψεων περί της ντομάτας και των συναφών και η ομάδα γυναικών για χορό χορεύει καν-καν πάνω στα τραπέζια. Συναρπαστικές γυναικείες παρουσίες λικνίζονται με τίναγμα των ποδιών και με προβολή των υπέροχων γαμπών. Στο τέλος, όλες μαζί χειροκροτούν και επευφημούν την ομάδα. Ο θρίαμβος της ντομάτας σε όλο της το μεγαλείο μέσω του χορευτικού «κόκκινου καν-καν».

Ύστερα από όλα αυτά, αποφασίζεται η προώθηση και η προβολή της ελληνικής ντομάτας στο εξωτερικό – όχι μόνο της ντομάτας αλλά και άλλων ελληνικών ζαρζαβατικών και οπωροφόρων – με διαφημίσεις χορευτικού καν-καν όπου κοπέλες θα χορεύουν φορώντας το ανάλογο χρώμα του σαλατικού ή του φρούτου που θα διαφημίζεται.

Ένας λόχος στο *spra*

Ένας λόχος γυναικών μοιράστηκε σε τρία αυτοκίνητα. Η χοντρή, η λεπτή, η μέτρια, η αδύνατη, η κοντή, η ψηλή, όλες αγχωμένες για την ομορφιά που μας αποχαιρετά, τρομαγμένες για τα γηρατειά που έρχονται, αλλά αισιόδοξες για τα αποτελέσματα που θα έχουμε μετά από τις *spra* θεραπείες, πήραμε το δρόμο της γενικής επισκευής και πρώτη φορά ενωμένες για την ωραιότητα και... την αιωνιότητα.

Τα αυτοκίνητα έτρεχαν με ιλιγγιώδη ταχύτητα. Βιαζόμασταν πολύ να φτάσουμε. Δεν καταλαβαίναμε ούτε λακκούβες, ούτε στροφές, τίποτα δε μας σταματούσε, τόσο ήταν η λαχτάρα του *spra*. Μόλις φτάσαμε στον ναό της ομορφιάς, μείναμε με το στόμα ανοιχτό. Η χλιδή, η άνεση, η πολυτέλεια μπροστά στα μάτια μας. «Ουάου», φωνάξαμε όλες με ένα στόμα. Αμέσως βαλίτσες, βαλιτσούλες, νεσεσέρ, σακβουαγιάζ βγήκαν από τα αυτοκίνητα με απίστευτη σβελτάδα. Δώσαμε τα στοιχεία μας στη ρεσεψιόν και ανεβήκαμε στα άνετα δωμάτια, όπου υπήρχαν μεγάλα κρεβάτια με ωραία καλύμματα, μίνι σαλόνια, λουξ μπάνια, κάτασπρα μπουρνούζια, λευκά παντοφλάκια μιας χρήσεως, νάιλον σκουφάκια για την πσίνα, αρώματα, σαπουνάκια. Ένας ατέλειωτος κατάλογος μικροπραγμάτων «ελιξηριακής ομορφιάς».

Από το παράθυρο βλέπαμε τις δύο μεγάλες πισίνες με τα τραπεζάκια και τις σεζλόγκ γύρω-γύρω. Πατήσαμε ξυπόλητες πάνω στο παχύ χαλί, μπαινοβγήκαμε στο μπάνιο με ύφος σταρ, ξαπλώσαμε στις αναπαυτικές πολυθρόνες, εκμυστηρευόμενες τα εσωψυχά μας μ' έναν καφέ στο χέρι. Ξεκαρδιστήκαμε στα γέλια στην αίθουσα θεραπείας με βροχή, χαλαρώσαμε στην αίθουσα μασάζ-σάτσου, πνιγήκαμε στο φύκι στην αίθουσα θαλασσοθεραπείας, ξαναβιώσαμε στην αίθουσα αρωματοθεραπείας, πήραμε έναν υπνάκο στην αίθουσα του χοι στόουν, και... και... τέλος πάντων γίναμε ακόμη και κουκλίτσες Ποπάου!

Αφήσαμε την όαση ομορφιάς με «ανάλαφρα βηματάκια» επειδή είχαμε ευεξία, αυτοπεποίθηση, γαλήνη, ψυχική ισορροπία, σφριγηλό κορμί, λεία απαλή μεταξένια φρέσκια επιδερμίδα, χυμώδες ντεκολτέ, στιπτό στήθος, υπέροχες γάμπες... όπως διαφήμιζε η μπροσούρα του spa.

Η αλήθεια όμως είναι ότι μπουχτίσαμε να βλέπουμε εκεί μέσα ρυτιδιασμένα πρόσωπα με μπόλικη καραμπογιά. Όσο για μας, γυρίσαμε πίσω έτσι ακριβώς όπως ήμασταν, μελλοντικές... γιαγιάδες.

Ζήτω τα ζήτω μου

Ζήτω τα ζήτω του καλοκαιριού 2001!

Ζήτω το ταξίδι στη Σμύρνη!
Ζήτω οι παραστάσεις χορού!
Ζήτω το όπα!
Ζήτω το ουζάκι και το χταποδάκι!
Ζήτω η αγάπη!
Ζήτω η φιλία!
Ζήτω η πρόοδος!
Ζήτω ο θερινός κινηματογράφος, με τα τραπεζάκια του!
Ζήτω οι ακρογιαλιές!
Ζήτω οι γιαρμάδες!
Ζήτω το ιμάμ μπαϊλντί!
Ζήτω οι μερακλούδες, άντε κι οι μερακλήδες!
Ζήτω το παγωτό!
Ζήτω το χαμόγελο!
Ζήτω το φιλί!

Ζήτω τα ζήτω της Θεσσαλονίκης 2001-2002!

Ζήτω το χάζεμα στη κλιδάτη παραλία!
Ζήτω η μπουγάτσα!
Ζήτω το ιντερσίπ!
Ζήτω τα τσιπουράδικα!
Ζήτω το τσουρέκι του Τερκενλή!
Ζήτω το καζάν ντιπί του Χατζή!

Ζήτω η κοτοπουλού με τις γνώσεις κι απόψεις για τα Βαλκάνια!

Ζήτω το χαμόγελο!

Ζήτω το φιλί!

Ζήτω τα ζήτω των Χριστουγέννων 2001!

Ζήτω τα δώρα!

Ζήτω τα στολίδια και τα φωτάκια του δέντρου!

Ζήτω οι φωτισμένοι δρόμοι!

Ζήτω η γεμιστή γαλοπούλα, άντε και το γουρουνόπουλο!

Ζήτω η βασιλόπιτα!

Ζήτω το ξενύχτι!

Ζήτω το αραλίκι!

Ζήτω τα μελομακάρονα!

Ζήτω οι κουραμπιέδες!

Ζήτω τα μάτσα-μούτσα και τα χρόνια πολλάαααα!

Ζήτω ο Άι Βασίλης, αληθινός ή ψεύτικος!

Ζήτω το νέο έτος!

Ζήτω το χαμόγελο!

Ζήτω το φιλί!

Ζήτω τα ζήτω του Αγ. Βαλεντίνου 2002!

Ζήτω οι καρδούλες που κάνουν τικ-τακ!

Ζήτω το κόκκινο κορδελάκι!

Ζήτω το κόκκινο κλιτάκι!

Ζήτω το ρουφηχτό φιλάκι!

Ζήτω η καρδούλα σοκολατάκι!

Ζήτω το φτερωτό αγγελάκι!

Ζήτω το χαμόγελο!

Ζήτω το φιλί!

Ζήτω τα ζήτω των Απόκριω 2002!

Ζήτω οι σερπαντίνες!

Ζήτω οι μασκαράδες!

Ζήτω η Τοικνοπέμπτη και τα παιδάκια!

Ζήτω η Βενετία, το Ρίο ντε Τζανέιρο, η Πάτρα, το Ζάππειο την Κυριακή!

Ζήτω το γαϊτανάκι (πολύ παλιάσα)!

Ζήτω το αλογάκι με το γύφτο που χορεύει στους δρόμους (πολύ παλιάσα)!

Ζήτω το κομφετί!

Ζήτω τα μασκέ πάρτι!

Ζήτω τα Latin!

Ζήτω οι φατσούλες που καμαρώνουν για τις στολές τους!

Ζήτω το χαμόγελο!

Ζήτω το φιλί!

Ζήτω τα ζήτω της Ημέρας της ΓΥΝΑΙΚΑΣ 2002!

Ζήτω η Γυναίκα!

Ζήτω η Γυναίκα!

Ζήτω η Γυναίκα!

Ζήτω ζήτω ζήτωωωωωω!

Ζήτω το χαμόγελο!

Ζήτω το φιλί!

Ζήτω τα ζήτω του Μαρτίου 2002!

Ζήτω τα γενέθλιά μας!

Ζήτω τα γενέθλιά μας!

Ζήτω τα γενέθλιά μας!

Ζήτω ζήτω ζήτω!

Ζήτω το χαμόγελο!

Ζήτω το φιλί!

Ζήτω τα ζήτω του Πάσχα 2002!

Ζήτω τα κουλουράκια!

Ζήτω τα τσουρεκάκια!

Ζήτω τα κόκκινα κι ό,τι άλλο χρώμα αυγουλάκια!

Ζήτω τα σοκολατένια αυγά!

Ζήτω οι λαμπάδες στα κεράκια των φατσούλων!

Ζήτω οι λαμπάδες στα χέρια των ερωτευμένων!

Ζήτω η μαγειρίτσα!

Ζήτω η εκκλησία και οι ψαλμοί!

Ζήτω το αναστάσιμο φιλί άντε κι ο φίλος ο Ανέστης (ποιος είναι αυτός;)!

Ζήτω τα λουλούδια της Άνοιξης!

Ζήτω το χαμόγελο!

Ζήτω το φιλί!

Ζήτω τα ζήτω του καλοκαιριού 2002!

Ζήτω το γράψιμο!

Ζήτω η ανακαίνιση σπιτιού!

Ζήτω η ηρεμία μπροστά στην θάλασσα!
Ζήτω οι βουτιές!
Ζήτω τα θερινά σινεμά με τα τραπεζάκια τους!
Ζήτω οι ατάκες!
Ζήτω το καλαμαράκι!
Ζήτω τα πολύχρωμα μαγιό!
Ζήτω το πεπόνι!
Ζήτω τα παραπονιάρικα τραγούδια!
Ζήτω οι αποφάσεις!
Ζήτω οι ξανθιές!
Ζήτω οι ταβέρνες με τις super τηγανιτές πατάτες!
Ζήτω το χαμόγελο!
Ζήτω το φιλί!

Ζήτω τα ζήτω του Σεπτεμβρίου 2002!

Ζήτω οι στόχοι!
Ζήτω η συνέχεια των αποφάσεων!
Ζήτω η δίαιτα (πάλι και πάλι)!
Ζήτω το χαμόγελο!
Ζήτω το φιλί!

Ζήτω τα ζήτω των Χριστουγέννων 2002!

Ζήτω το «μπανιστήρι» στον κουραμπιέ!
Ζήτω το «μπανιστήρι» στο μελομακάρονο!
Ζήτω το «μπανιστήρι» στη βασιλόπιτα!
Ζήτω το «μπανιστήρι» στη δίπλα!

Ζήτω το «μπανιστήρι» στη γαλοπούλα!
Ζήτω το «μπανιστήρι» στο γουρουνόπουλο!
Ζήτω το μπανιστήρι του μπανιστηριού!
Ζήτω το χαμόγελο!
Ζήτω το φιλί!

Ζήτω τα ζήτω του καλοκαιριού 2004!

Ζήτω τα μαυρισμένα κορμιά!
Ζήτω ο χορός!
Ζήτω η Ολυμπιάδα!
Ζήτω τα ελληνικά νησιά!
Ζήτω το μπικινάκι!
Ζήτω το θαλασσινό μπανάκι!
Ζήτω το surfing!
Ζήτω η μπυρίτσα!
Ζήτω η κοιλίτσα!
Ζήτω τα γεμιστά!
Ζήτω το ροκ και κάθε ροκ φεστιβάλ!
Ζήτω το χαμόγελο!
Ζήτω το φιλί!

*Πώς προτιμάς τη μνήυση,
τωλιγμένη σε λαχανοντολμά ή σε μπακλαβά;*

Μπορούν να σε κατασκοπεύουν μέρα και νύχτα, αλλά αν κρατιόσουν γερά, μπορούσες να τους ξεγελάσεις. Με όλη τους την εξυπνάδα δεν κατάφεραν να βρουν το μυστικό να ανακαλύπτουν τι σκέπτεται ένας άνθρωπος.

Τζώριζ Όργουελ

Μόνο ένα πράγμα είναι χειρότερο από το να σε κουτσομπολεύουν. Το να μη σε κουτσομπολεύουν.

Όσκαρ Ουάιλντ

Η τεχνολογία

Με την ανάπτυξη της τεχνολογίας τα πράγματα πηγαίνουν καλύτερα ή χειρότερα; Αλήθεια, τι θα κάναμε χωρίς την τεχνολογία; Μα αλίμονο, πώς θα βλέπαμε, πώς θα ακούγαμε, πώς θα παρακολουθούσαμε αναιδέστατα, πώς θα ενοχλούσαμε, πώς θα κατασκοπεύαμε την οικογένεια, τη ζωή και το περιβάλλον του συνανθρώπου μας, δημιουργώντας ακόμη και φόβο και ανησυχία για την ασφάλεια της οικογένειάς του, των δικών του ανθρώπων, φίλων, συγγενών και ιδιαίτερα των παιδιών του.

Με ποιο δικαίωμα κατασκοπεύουν, με ποιο δικαίωμα ενοχλούν, με ποιο δικαίωμα παραβιάζουν το απόρρητο της προσωπικής ζωής, με ποιο δικαίωμα την κωδικοποιούν;

Αν ο άνθρωπος πιστεύει στην ανεξαρτησία του πνεύματος, στην ελευθερία, στην ισότητα, στην εντιμότητα, στο σεβασμό του ανθρώπου και απορρίπτει τον απολυταρχισμό, την αυταρχικότητα, την τυραννία, τότε δεν προσβάλλει την ανθρώπινη αξιοπρέπεια και προσέχει πώς χειρίζεται την τεχνολογία. Καιρός για ευαισθησία. Ας παλέψουμε, λοιπόν, για τις αξίες της ζωής.

Μετά από μια τέτοια εισαγωγή ακολουθεί το εξής μήνυμα, το οποίο στέλνω με e-mail: «Πώς προτιμάς τη μήνυση, τυλιγμένη σε λαχανοντολμά ή σε μπακλαβά;» κι έτσι αρχίζω αυτή τη μικρή ιστορία.

Η μικρή ιστορία

Βρίσκομαι στην κουζίνα μπροστά σε μία κασαρόλα με λαχανοντολμάδες και ένα ταψί με μπακλαβάδες. Πού έχω βάλει το χαρτάκι της μήνυσης, στην κασαρόλα ή στο ταψί; Πού το έχω τυλίξει, σε λαχανοντολμά ή σε μπακλαβά; Από την ταραχή μου δε θυμάμαι και πρέπει τώρα να ψάξω έναν-έναν λαχανοντολμά κι έναν-έναν μπακλαβά. Μα γιατί σκοτίζομαι, αφού θα του στείλω και την κασαρόλα και το ταψί – όχι στο κεφάλι! Τρώγοντας θα το βρει ή στο ένα ή στο άλλο. Αν το καταπεί και του κάτσει στο στομάχι κακό σε μένα, γιατί θα πρέπει να τα μαγειρέψω ξανά και να στείλω άλλη κασαρόλα και άλλο ταψί. Έτσι όμως θα χάσω πολύτιμο χρόνο και χρήμα, βλέπεις στοιχίζουν τα υλικά καθότι το ευρώ μας έχει καπακώσει. Αλλά τι να κάνω; Δεν γίνεται να φτιάξω λαχανοντολμά χωρίς κιμά ή μπακλαβά χωρίς σιρόπι! Πώς θα νοστιμέψει και το χαρτί της μήνυσης; Τέλος πάντων, ελπίζω να μην του κάτσει στο λαιμό ή το καταπεί, ώστε να προχωρήσουν οι διαδικασίες σύντομα. Προβληματίζομαι όμως σχετικά με το τι θα κάνει στο δικαστήριο. Θα φέρει μαζί του το ταψί, την κασαρόλα, τον ένα λαχανοντολμά, τον ένα μπακλαβά τυλιγμένο σε συσκευασία δώρου, όπου θα είναι μέσα το χαρτί; Ποιος ξέρει; Τέλος πάντων, θα δούμε εκείνη την ώρα.

Στο δικαστήριο καταφτάνει με τη μητέρα του. Αυτός κρατάει το ταψί και η συμπαθέστατη μαμά την κασαρόλα. Πιο πίσω ακολουθεί κουστωδία φίλων και συνεργατών. Οι δικαστές σαστίζουν για λίγο, νομίζουν ότι έχει καθιερωθεί ώρα συσσιτίου και δεν έχουν ενημερωθεί. Ψάχνουν για σερβίτσια και πετσέτες. Τους καθησυχάζω και τους εξηγώ. Επανέρχεται η ψυχραιμία και βάζουν μπρος για την ακρόαση. Διακρίνω όμως μια ανησυχία, παρόλο που τους

πρέμψα. Δεν αργώ να καταλάβω το λόγο της αναστάτωσης. Η μυρωδιά! Αχ, η μυρωδιά των εδεσμάτων μου. Πλησιάζω τον πρόεδρο και του ψιθυρίζω στο αυτί.

- Μεγάλη μου χαρά να δοκιμάσετε την μαγειρική μου, όταν τελειώσετε. Απ' ό,τι πρόσεξα έχει περισσέψει αρκετό φαγητό. Φαίνεται βρήκε το καρτάκι σχεδόν αμέσως και του κόπηκε η όρεξη.

- Ευτυχώς κι έτσι δεν ήρθε ντερλικωμένος. Έχω όμως μια απορία, συγγώμη που...

- Παρακαλώ, τον διακόπτω, πρόθυμη να τον ενημερώσω για τα καθέκαστα.

- Γιατί είναι έτσι αδύνατος, αφού μαγειρεύετε τόσα φαγητά;

- Δεν τρώει πολύ, γι' αυτό παραμένει έτσι αδυνατούλης, κλωμούλης, σχεδόν ξερακιανούλης, παρόλο που του έστελνα συχνά λικουδιές. Όπως καταλαβαίνετε, έκανα ότι μπορούσα σε όλους τους τομείς.

- Καταλαβαίνω, άμα ο άνθρωπος είναι λιγόφαγος και ξεροκέφαλος τι άλλο να κάνετε; συμφωνεί με συμπόνοια και κατανόηση ο πρόεδρος.

- Όπως τα λέτε είναι.

- Και άλλη μία απορία, αν μου επιτρέπετε...

- Παρακαλώ και πάλι.

Τον ενθαρρύνω.

- Γιατί έχει τόσο κόσμο τριγύρω του, για να κρατάνε τις κατσαρόλες και τα ταψιά;

- Όχι, πάντα έτσι κυκλοφορεί, με μια ολόκληρη συνοδεία ανθρώπων.

- Γιατί;

- Την ίδια απορία έχω κι εγώ. Ρωτήστε τον, για να μάθω κι εγώ επιτέλους.

– Θα το μάθουμε κατά τη διάρκεια της διαδικασίας.

– Ελπίζω.

Έτσι αρχίζει η ακρόαση, η οποία, από ό,τι φαίνεται, θα κρατήσει αρκετή ώρα. Όλοι είμαστε αρκετά νευρικοί. Εγώ όμως ανησυχώ περισσότερο για τα φαγητά, μη χαλάσουν, που δεν είναι στο ψυγείο, παρά για την απόφαση. Τόσο κόπο έκανα να τα μαγειρέψω και να πάνε χαμένα; Έτσι όπως παρατηρώ τον «αγαπημένο» μου, διαπιστώνω πόσο αστείος είναι ανάμεσα στην κατσαρόλα και το ταψί. Δεν τον είχα φανταστεί ποτέ έτσι. Πάντα τον έβλεπα στα όνειρά μου σαν έναν ιππότη πάνω σε άσπρο άλογο και όχι «ιππότη του λαχανοντολμά και του μπακλαβά» μέσα σε μια αίθουσα δικαστηρίου.

Στο διάλειμμα πλησιάζω τον καλό μου «κακό», και του ζητώ ευγενικά να δώσει μερικά μπακλαβαδάκια στους δικαστές για το καφεδάκι τους. Αυτός όμως αρνείται πεισματικά κι όταν ζητώ εξηγήσεις μου απαντά.

– Δεν θα κεράσω, γιατί είναι πεπμεζί. Χάλια είναι. Αυτή τη φορά έβαλες πολύ σιρόπι, την προηγούμενη ήταν καλύτερα.

Ξεσπά κατακόκκινος από την σύγχυση.

– Καλά, μην ανησυχείς, στην επόμενη μήνυση θα βάλω λιγότερο. Αλλά, βρε παιδί μου, μην κρατάς έτσι το ταψί, θα κυθεί το σιρόπι και θα λερωθείς.

– Προσέχω.

– Ναι, εσύ πάντα προσέχεις κι όλο την πατάς.

Πηγαίνω στην θέση μου. Καταλαβαίνω ότι είναι ανένδοτος να μοιράσει μπακλαβαδάκια. Συνεχίζεται η δίκη κι επιτέλους φτάνει το τέλος. Η απόφαση βγαίνει υπέρ μου. Το θαύμα της... μαγειρικής, βλέπετε!

Την επόμενη μέρα του στέλνω σουτζουκάκια με ρύζι, ένα ταψί καρυδόπιτα... σκέτα χωρίς κανένα χαρτάκι, το CD «Ιτιά», για να

ρίξει ένα τσάμικο, κι ένα σημείωμα σε ένα φάκελο ζωγραφισμένο με καρδούλες, με τα εξής λόγια:

«Γλυκέ μου, μην κάνεις ποτέ αυτά που δεν θα ήθελες να κάνουν οι άλλοι σε σένα. Παρόλη την τρέλα σου, την ανωριμότητά σου, την πανηλιθιότητά σου, τη θρασυδειλία σου, την απερισκεψία σου, τη στενοκεφαλιά σου, τη βλακεία σου, τη χαζομάρα σου, την ανανδρία σου, την εκδικητικότητα σου, τη γελοιότητα σου, την κακία σου, την ξεδιαντροπία σου, σου εύχομαι καλή τύχη. Η «νοστούλα» που ελπίζει σε ένα καλύτερο μέλλον, πολύ καλύτερο από αυτό που εσύ εύχεσαι.»

Υ.Γ.: Ελπίζω να σου αρέσουν τα σουτζουκάκια. Αυτή την φορά ήμουν προσεκτική στο κύμινο, έβαλα λιγότερο. Χαιρετισμούς από την μαμά μου.

Ο πιο γλυκός καφές

Κάθομαι σ' ένα τραπέζι στην άκρη της αίθουσας, για να έχω όσο το δυνατόν καλύτερη άποψη του χώρου. Ίσως κάποιος να με κοιτούν κάπως περίεργα, που είμαι μόνη και πίνω το καφεδάκι μου, αλλά δε με νοιάζει. Έχω βρει τη «γωνιά μου», με τα ακουστικά του walkman στα αυτιά, πότε με κανένα βιβλίο, πότε με κανένα περιοδικό, η ώρα περνάει ευχάριστα. Συνήθως παρατηρώ τους άλλους πελάτες, χαζεύω τους περαστικούς, τα ζευγαράκια. Είναι από τα πράγματα που μου αρέσει να κάνω. Ο καταστηματοάρχης και ο σερβιτόρος με συμπαθούν ιδιαίτερα.

Τον τελευταίο καιρό, ένας κύριος έρχεται συχνά και πίνει καφέ γύρω στις 11.00. Είναι ψηλός, λεπτός, ήρεμος στη συμπεριφορά του, απλός στους τρόπους του, μοντέρνα ντυμένος και κάθε φορά κάθεται στο ίδιο τραπέζι. Φαίνεται να μην προσέχει τους τριγύρω του κι επομένως ούτε κι εμένα.

Όσο οι μέρες περνούν φροντίζω να μην απουσιάζω, το ίδιο κι εκείνος. Έτσι λοιπόν, κάθε μέρα, την ίδια ώρα, ο καθένας πίνει το καφεδάκι του και διαβάζει. Εγώ το περιοδικό κι εκείνος την εφημερίδα. Η ατμόσφαιρα γίνεται ακόμα πιο ευχάριστη όταν ακούω αγαπημένες μελωδίες, όταν ο ήλιος ρίχνει τις ακτίνες του μέσα στην αίθουσα και η καφετέρια γίνεται αστραφτερή, όταν ακούω χαρούμενες φωνούλες και γελάκια, όταν μυρίζω νικοτίνη ανακατεμένη με την ευωδιά του καφέ. Ο χρόνος κυλάει ευχάριστα, όλα μοιάζουν όμορφα, η διάθεσή μου έχει μεταβληθεί, η φιλοσοφία του καφέ έχει αλλάξει, καθώς και το νόημα της ζωής μου. Το καταλαβαίνω τώρα για καλά.

Σήμερα δεν έχω φέρει περιοδικό για ξεφύλλισμα, παρά μόνο ένα δικό μου CD να ακούσουμε. Είναι ένα τραγούδι που μου αρέσει πολύ. Ο αγαπημένος μου – όπως τον αποκαλώ στο μυαλό μου – δεν κρατάει ούτε αυτός κάποια εφημερίδα. Καθόμαστε στα τραπέζια μας κι απολαμβάνουμε τη μουσική και τον καφέ σκέτο. Έχω

ακούσει ότι τον πίνει κι εκείνος χωρίς ζάχαρη. Ρίχνω συχνά κλεφτές ματιές πάνω του. Είναι όμως ολοφάνερο ότι δε με προσέχει καθόλου. Τί κρίμα! Κάποια στιγμή αρχίζει να χτυπά το πόδι του ρυθμικά στο πάτωμα. Χμμ... Φαίνεται ότι του αρέσει η επιλογή μου κι ίσως με αυτό τον τρόπο δείχνει ότι έχουμε τα ίδια γούστα στην μουσική.

Την άλλη μέρα φέρνω ένα άλλο CD. Συμβαίνει το ίδιο. Ο «νοστιμούλης» μου πάλι χτυπά το πόδι του ρυθμικά. Συμφωνεί και σήμερα, φαίνεται. Προσέχω το παπούτσι του. Είναι κομψό κι ακριβό. Όχι ότι με νοιάζει αν είναι ακριβό ή φτηνό το παπούτσι. Περισσότερο με χαροποιεί το γεγονός ότι ενθουσιάζεται με τις μουσικές επιλογές μου. Την τρίτη μέρα ακούμε ροκ μπαλάντες. Πάλι το πόδι κινείται σύμφωνα με τον ρυθμό της μουσικής. Εγώ σιγοψιθυρίζω τα λόγια. «Λα-λα» τραγουδώ, χτύπος ποδιού, «λα-λα» τραγουδώ, χτύπος ποδιού, «λα-λα» τραγουδώ, χτύπος ποδιού. Αχ, πόσο επιθυμώ να του μιλήσω, να του προσφέρω ένα κομμάτι από τη σοκολάτα μου, να τον γλυκάνω. Περισσότερο όμως επιθυμώ να τον γλυκάνω με φιλάκια αλλά... as μείνει ένα όνειρο. Είναι πλέον γεγονός, με έχει γοητεύσει και μάλλον τον έχω ερωτευτεί.

Η μέρα είναι ανοιξιάτικη, ζεστή, και η διάθεσή μου είναι στα ύψη. Μπαίνω στο café έχοντας μια χαζοχαρούμενη όψη, η οποία χάνεται αμέσως με την πρώτη ματιά που ρίχνω προς την μεριά του. Μια γροθιά νιώθω στο στομάχι μου. Δεν έχει έρθει σήμερα. Παρόλο που χάνω την ευθυμία μου, προχωρώ προς τη γωνιά μου αγέρωχα. Φτάνοντας, βλέπω πάνω στο μαρμαρένιο τραπέζι ένα μπουκέτο κόκκινα τριαντάφυλλα μέσα σε ένα μικρό κινέζικο βάζο, ένα φλιτζάνι με αχνιστό μυρωδάτο καφέ και μια μεγάλη σοκολάτα αμυγδαλού. Η πρώτη υποψία στρέφεται εναντίον του σερβιτόρου, ο οποίος συχνά-πυκνά με γλυκοκοίταζε. Με την πρώτη γουλιά καφέ, την πρώτη γεύση σοκολάτας, το πρώτο μύρισμα των λουλουδιών έρχεται και κάθεται κοντά μου εκείνος με ένα ζεστό χαμόγελο. Το δικό του υπέροχο άρωμα, η δική του ζεστασιά προστίθενται. Είναι υπέροχος! Δίπλα μου έχω τον πιο γλυκό, μυρωδάτο καφε-άντρα

του κόσμου. Ένα ρουφηχτό φιλάκι τον στέλνει στον παράδεισο.
«Mats-μουτς, γλυκέ μου! Σε ευχαριστώ» Βάζει τα γέλια. Ρουφάω
άλλη μια γουλιά καφέ.

- Με συγχωρείς, γιατί έβαλες ζάχαρη στον καφέ, αφού ξέρεις ότι
τον πίνω σκέτο, λέω στον σερβιτόρο.
- Μα είναι σκέτος, κυρία μου.

Le rouge vif

Σε ευχαριστώ που μου έδωσες:

Αγάπη

Δύναμη

Χαρά

Ελπίδα

Σε ευχαριστώ που μου έδωσες:

Ζωή

ΤΕΛΟΣ

Έργα της ίδιας

- Παγκράτι city - Η γειτονιά μου
- Η Ισιδώρα, ο Έλβις, οι Μπιτλς κι εγώ
- Ο δωδεκάλογος των... κλιμακτηριακών γυναικών
- Το ημερολόγιο του Πύρρου
- Οι άθλιοι των Αθηνών